

เยาวชนกับเศรษฐกิจ : ความรับผิดชอบของผู้ใหญ่

คุณหญิงอัมพรฯ ท่านรองเลขาธิการคุรุสภา และท่านผู้ฟังที่
เคารพ

ในการแสดงปาฐกถา “เยาวชนกับเศรษฐกิจ” วันนี้ ผม
ใคร่จะบรรยายในหัวข้อย่อยว่า “ความรับผิดชอบของผู้ใหญ่” โดย
จะขอแบ่งเป็น ๔ ตอนดังนี้

ตอนที่ ๑ มอบทรัพย์สินให้ในสมัย

ตอนที่ ๒ จัดให้มีคู่มือที่สมควร

ตอนที่ ๓ ให้ได้ศึกษาศิลปวิทยา

ตอนที่ ๔ ห้ามความชั่ว ส่งเสริมความดี

ผมจะพยายามใช้คำ “เยาวชน” และ “ผู้ใหญ่” ในความ

แสดงปาฐกถาเมื่อวันศุกร์ที่ ๒๔ ตุลาคม ๒๕๑๒

หมายที่กว้าง “เยาวชน” ในคำบรรยายนี้หมายถึงผู้ที่อายุน้อย ซึ่งรวมทั้งทารก เด็กเล็ก เด็กใหญ่และคงจะคลุมถึงหนุ่มสาวในวัยที่เพิ่งบรรลุนิติภาวะทั้งที่ยังศึกษาอยู่และเริ่มประกอบอาชีพแล้ว “ผู้ใหญ่” ในที่นี้หมายถึงบิดามารดา พี่หรือญาติอื่นที่มีหน้าที่ปกครองเยาวชน ครูอาจารย์ ตลอดจนเจ้าหน้าที่ของรัฐบาลและเทศบาลที่มีความเกี่ยวข้องกับเยาวชน ส่วนภาวะเศรษฐกิจที่จะกล่าวถึงในคำบรรยายนี้ในตอนต่าง ๆ คือภาวะเศรษฐกิจของไทยในปัจจุบันและอนาคตอันไม่ไกลนักสัก ๑๐-๒๐ ปี

ผมจะอาศัยคำพระเป็นหลักในการบรรยาย ว่าด้วยความรับผิดชอบของผู้ใหญ่ต่อเยาวชนในระบบเศรษฐกิจไทย โดยจะพยายามแปลคำของพระท่านให้กว้างขวาง และเทียบเคียงเปรียบได้กับเหตุการณ์ปัจจุบันและอนาคต

พระท่านสอนไว้ว่า บิดามารดามีหน้าที่ต่อบุตร ๕ ประการ ดังต่อไปนี้คือ

๑. ปาปา นิวาเรณฺติ ห้ามมิให้ทำความชั่ว
๒. กลฺยาณํ นิเวเสนฺติ ส่งเสริมให้ตั้งอยู่ในความดี
๓. สิปป์ สิกฺขาเปณฺติ ให้ได้ศึกษาศิลปวิทยา
๔. ปฏฺฐึรฺเปณฺทาเรณํ สํโยเชณฺติ จัดให้มีคู่ครองที่สมควร
๕. สมเย ทายชฺชํ นิยฺยาเทณฺติ มอบทรัพย์ให้ในสมัย

ในการขยายความหน้าที่ความรับผิดชอบเหล่านี้ ผมจะขอ
เปลี่ยนลำดับ และจะขอเริ่มด้วยลำดับ ๕ ไปหา ๑, ๒

มอบทรัพย์สินให้ในสมัย

การที่บิดามารดาและผู้ใหญ่อื่นจะพึงจัดหาทรัพย์สินมอบให้
บุตรและอนุชนเป็นทุนสำหรับการครองชีพและเป็นเครื่องมือการ
เลี้ยงชีพนั้น เป็นประเพณีที่เรานิยมสืบเนื่องกันมาจนเป็นของ
ธรรมดา แม้แต่การพัฒนาประเทศในทางเศรษฐกิจซึ่งเราเห็นว่า
เป็นเรื่องสำคัญในปัจจุบันนี้ ก็มีใช้เงินไถ่ คือการพยายามสร้าง
สมทรัพย์ไว้สำหรับใช้ลงทุนให้ก่อดอกออกผลเป็นรายได้ของประ-
ชาชนในภายภาคหน้า จะได้เพิ่มพูนสวัสดิภาพในการครองชีพต่อ
ไป ข้อนี้เป็นข้อที่รับนับถือกันเป็นปกติทั้งด้านส่วนบุคคลและด้าน
ส่วนรวมทั้งประเทศ

ข้อที่น่าคิดให้ลึกซึ้งลงไปก็คือ ในส่วนบุคคลแต่ละคนเมื่อ
บิดามารดาของแต่ละคนมีบุญวาสนาแตกต่างกัน บางคนมีทรัพย์สิน
มาก บางคนมีทรัพย์สินน้อย หรือไม่มีเลย หรือมีแต่หนี้สิน ซึ่งจะ
ตกเป็นมรดกแก่ลูกหลาน และถ้าเราพิจารณาต่อไปอีกว่า มนุษย์
เราแต่ละคนนั้นเลือกเกิดมาไม่ได้ บางคนเกิดมาในกองเงินกอง
ทอง บางคนเกิดมาบิดามารดายากไร้ และยิ่งถ้าเราถือหลักการสืบ
มรดกกันมาหลายชั่วคน โดยหลักเศรษฐกิจที่ว่าเงินนั้นบินไปหา

คนที่มั่งเงินและหลีกเลี่ยงไปจากผู้ที่ไม่มีเงิน ความแตกต่างกันในเรื่องทรัพย์สินเงินทองระหว่างบุคคลก็ยิ่งกว้างขวางมากขึ้นทุกที ก่อให้เห็นความอยุติธรรมในสังคมชัดขึ้น จนปรากฏว่าบางคนที่เกิดมาในกองเงินกองทอง แม้ว่าจะประพฤติชั่ว ใจบาป เกียจคร้าน ไม่มีวิชา ก็ครองชีพอยู่ได้ด้วยความผาสุกและพึงพอใจ ส่วนคนส่วนมากนั้นเมื่อเกิดมาปราศจากทุนทรัพย์ แม้จะมีวิชาสูง มีความเพียรอุตสาหะและประพฤติต้องตามศีลธรรมทุกประการ ต้องได้รับความลำบาก ดิ้นรนต่อสู้กับชีวิตอยู่ตลอดเวลา ครั้นถึงเวลาที่จะปฏิบัติตามธรรมะข้อที่ว่ามอบทรัพย์ให้ลูกหลานในสมัย ยังไม่สามารถกระทำได้เลยอีก เพราะไม่มีเหลือจะมอบให้ ทำดีไม่ได้ดี ทำชั่วไม่ได้ชั่ว จะถือเป็นความอยุติธรรมในสังคมหาได้ไม่ ครั้นจะอ้างเวรกรรมที่ทำไว้แต่ชาติก่อน ๆ ใครเล่าอ้างได้ถนัด เพราะมองไม่เห็น พิสูจน์ไม่ได้

เรื่องทรัพย์สินมรดกที่มอบให้กัน และก่อให้เกิดความอยุติธรรมในสังคมนี้แหละ ก่อให้เกิดปัญหาในระบบเศรษฐกิจ จนถึงลัทธิรุนแรงอุบาทว์เกิดขึ้นเป็นมะเร็งของสังคมในโลกโดยทั่วไป เพื่อต่อต้านปฏิวัติระบบเศรษฐกิจนี้ ในสังคมที่พอจะป้องกันแก้ไข ขอบกพร่องเรื่องนี้ เขาจึงพยายามใช้ระบบภาษีอากรแก้ไขป้องกันความเหลื่อมล้ำต่ำสูงจนเกินขนาดในเรื่องทรัพย์สิน ด้วยภาษีมรดก ภาษีการรับมรดก ภาษีเงินได้อัตราก้าวหน้า แล้วนำเงินภาษี

เหล่านี้มาใช้จ่ายทำนุบำรุงผู้อ่อนทรัพย์ในตำแหน่งสงเคราะห์
เป็นแทน

ด้วยเหตุผลทั้งนี้กล่าวข้างต้นนี้ ผมจึงขอเสนอว่า คำว่า
“ทรัพย์” ในวลี “มอบทรัพย์ให้ในสมัย” นั้น ควรแก่การตีความ
ให้ชอบด้วยเหตุผลและเหมาะสมกับสภาวะเศรษฐกิจและสังคมใน
ปัจจุบัน จะยึดอยู่แต่ในความหมายที่บิดามารดาสะสมทรัพย์สมบัติ
เงินทอง ที่ดิน ฯลฯ แล้วมอบให้บุตรเป็นมรดกไปอย่างเดียวหา
ชอบไม่ ถ้าเป็นเช่นนี้ทรัพย์ที่ควรแก่การมอบให้เยาวชนในสมัย
นี้ ควรจะหมายความว่าอะไร

ผมเข้าใจว่า การที่พระท่านสอนให้ผู้ใหญ่ให้ทรัพย์แก่บุตร
หลานของตนนั้น เจตนาจะให้เยาวชนนั้นพึ่งตนเองได้ไม่ต้องคอย
อาศัยผู้อื่น ถ้าเราจับประเด็นสำคัญนี้ได้ถูกต้องผมก็คิดว่า “ทรัพย์”
ที่จะมอบให้ “ในสมัย” นั้น ไม่จำเป็นต้องรอให้บุตรเติบโตมีเหย้า
เรือนออกไป หรือเมื่อบิดามารดาถึงแก่กรรมแล้วจึงให้ ควรจะ
ให้มาตั้งแต่กำเนิด ทุกกระยะทุกวัยประการหนึ่ง กับ “ทรัพย์” ที่
กล่าวนี้ไม่จำเป็นต้องเป็นทรัพย์ประเภทวัตถุสมบัติหรือแก้วแหวนเงิน
ทอง เพราะทรัพย์ที่ประเสริฐกว่าวัตถุและเงินนั้นมีอยู่มากมาย
หลายอย่าง คงจะจำแนกได้เป็น ๓ ประการด้วยกัน คือ

- ก. ความสุขสมบูรณ์ทางร่างกายและทางจิต
- ข. ความรู้ทั้งในด้านวิชาการและความรู้รอบตัว

ก. นิสัยและสันดานที่ดี

คุณสมบัติทั้ง ๓ ประการนี้รวมกันเรียกได้ว่า วิชา ซึ่งมีความหมายพิเศษกว้างขวางกว่าความรู้ทางอาชีพ หรือวิชาการ (ตรงกันข้ามกับอวิชา ในคำพระ) มีสุภาษิตโลกนิติสนับสนุนข้อนี้ คือ

“เขารูปหน้าหนุ่มเฟ้อ	ในวงศ์ ตระกูลแฮ
แม่ปราศวิทยาทรง	เลื่อมเศร้า
ทองกวาวดอกดาสด	แดงป่า
เสียกลิ่นรินรสเร็ว	ดังในโครม”

เรื่องวิชาเท่าที่เกี่ยวกับความรู้และการศึกษานั้น ผมจะได้กล่าวในตอนที่ ๓ ว่าด้วย “การให้ศึกษาศิลปะ” ต่อไป ในที่นี้จะบรรยายขยายความในเรื่องสุขภาพของร่างกายและจิตกับการปลูกเพาะนิสัยสันดานที่ดี ว่าเป็นทรัพย์สินสำคัญที่ผู้ใหญ่พึงมอบให้เยาวชนในสมัยอย่างไรบ้าง

การฝึกพุ่มเลี้ยงบุตรตั้งแต่เป็นทารกจนถึงเติบโตใหญ่ให้มีร่างกายแข็งแรงนั้น ก็เป็นการให้ทรัพย์สินที่ดีที่สมควรแก่บุตร เพราะ “อาโรคยปรมา ลาภา” เรื่องนี้เป็นสัจจาทฎาณของทั้งสัตว์และมนุษย์อยู่แล้ว สำคัญอยู่แต่ว่ากระทำถูกวิธีหรือไม่ เช่น การเลี้ยงทารกด้วยนมมารดานั้น ถือเป็นหลักได้แน่ว่าเป็นการเลี้ยงด้วยอาหารอันประเสริฐสุด คนสมัยก่อนมีการศึกษาน้อย

เฉพาะอย่างยิ่งผู้หญิง และมีความต้องการทางเศรษฐกิจทำนอง
 มักน้อย ฉะนั้นแม่จึงเลี้ยงลูกอ่อนด้วยนมแม่ ถ้าเผอิญไม่สามารถ
 กระทำได้ด้วยตนเอง ก็ต้องหาแม่นมมาให้นมแทน สมัยนี้ผู้หญิง
 โดยมากที่อยู่ในเมือง ได้ศึกษาเล่าเรียนกัน บางคนถึงชั้นสูงๆ
 และก็ออกทำงานนอกบ้านประกอบอาชีพเพื่อให้ได้ใช้วิชาที่เรียนมา
 แม้ว่าจะมีลูกอ่อนก็ยังไปทำงานนอกบ้าน บ้างก็อ้างว่าสภาพเศรษฐกิจ
 ในปัจจุบันนี้รัดตัว ต้องออกไปทำมาหากินทั้งพ่อและแม่ และ
 สมัยนี้แม้อยากได้แม่นมก็หายากเต็มที ฉะนั้นสภาพการณ์ก็เห็นว่า
 ทารกให้นมแม่อันประเสริฐนี้ ทารกในเมืองมักจะได้รับน้อยลง
 แต่เข้าใจว่าตามชนบทและในถิ่นที่ยากจนในเมือง แม่ยังให้นมลูก
 อยู่มากพอใช้ อย่างไรก็ตาม เรื่องนี้วิทยาศาสตร์และธรรมชาติก็
 ยังพอเกอกลงทารกของพวกเรายู้งาน คือ มีน้ำนมโค นมผงที่มี
 คุณภาพดีพอประมาณช่วยได้บ้าง แต่ก็แพงพอใช้และมีคนเป็น
 ส่วนมากไม่เข้าใจเลืกระหว่างนมที่ดีกับนมที่ไม่เหมาะสำหรับทารก
 นมข้นหวานหรือหางนมก็ใช้ให้ทารกกินกันอยู่มาก ข้อสุดท้ายนี้
 เป็นหน้าที่ความรับผิดชอบของรัฐบาลและเทศบาล ที่จะอบรม
 ประชาชนและโดยเฉพาะแม่ลูกอ่อนให้มีความรู้พอและช่วยสนับสนุน
 ทางการเงิน ถ้าฐานะเศรษฐกิจของแม่ลูกอ่อนนั้นไม่อำนวย
 ให้หาทรัพย์ดี ๆ มามอบให้ทารกของตน

ระยะต่อไปที่ควรระวังเป็นพิเศษเกี่ยวกับสุขภาพอนามัยของเด็ก คือ ระยะที่เด็กมีอายุระหว่าง ๖ เดือนถึง ๖ ขวบ เพราะในระยะนี้ต้องการอาหารที่เหมาะสมให้เด็กกิน จึงจะทำให้ร่างกายแข็งแรง และจิตใจแข็งแรงสมบูรณ์พอที่จะเป็นทุนให้เติบโตได้ดีตลอดชีวิต ขณะนี้ในประเทศไทยเรา พวกเรามักจะให้อาหารที่ไม่เหมาะสมแก่เด็กที่หย่านมใหม่ๆ เช่น คนจนก็ให้ข้าวบดผสมเกลือ คนที่มั่งมีพอก็กังไม่พ้นข้าวบดแต่เติมกับข้าวชนิดที่ผู้ใหญ่กินอร่อย แต่ไม่เป็นคุณแก่การพัฒนาเติบโตของเด็ก ในด้านการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมรัฐบาลจะต้องกระทำการหลายอย่างซึ่งรวมทั้งการศึกษา การให้บริการสาธารณสุข สาธารณูปโภค เพื่อแก้ไขป้องกันเรื่องนี้ ตลอดจนสนับสนุนในโครงการพัฒนาให้ประเทศเราสามารถผลิตนมโคสดได้บริโภคทั่วถึงกันด้วยราคาย่อมเยา และอาหารประเภทไข่ไก่ก็เช่นเดียวกัน ต้องผลิตให้มากและราคาถูกพอสำหรับเลี้ยงเด็ก ผลไม้สดก็ควรปลูกฝังนิสัยเด็กให้รับประทานเสียแต่เนิ่นๆ

โภชนาการที่ถูกสุขลักษณะ^{นี้} เป็นทรัพย์สินอันประเสริฐที่เราจะต้องมอบให้ลูกหลานเรา จนถึงอย่างน้อยระยะที่ร่างกายและสมองหยุดเติบโต ระหว่างอายุประมาณ ๑๘ ถึง ๒๑ ขวบ พวกเรามักจะนิ่งนอนใจและโอ้อวดว่าเมืองไทยมีข้าวปลาอุดมสมบูรณ์ไม่มีใครอดตาย แม้จะจนแสนจน ความเข้าใจเช่น^{นี้} บางครั้งทำ

ให้เราลงละเลยหลักโภชนาการ ซึ่งได้พิสูจน์แล้วว่า เรามีหน้าที่ไม่ใช่แค่ให้เด็กอิ่มท้องอย่างเดียว ต้องให้กินอาหารที่เป็นคุณและมีธาตุต่าง ๆ สมดุลกัน เฉพาะอย่างยิ่งธาตุโปรตีน และต้องทวนสิ่งที่เป็นโทษสำหรับวัยเด็ก เช่น รสเผ็ดจัด เปรี้ยวจัด เป็นต้น พิจารณาในแง่นี้ แม้แต่ในพระนครและในบ้านที่มั่งคั่งสมบูรณ์ เราก็ไม่ได้ให้อาหารแก่เยาวชนของเราอย่างถูกต้องและเพียงพอ และเป็นหน้าที่ของรัฐบาลอีกที่จะต้องเอาใจใส่ทำการพัฒนาประเทศในเรื่องโภชนาการ ซึ่งรวมทั้งการอนามัยโรงเรียนด้วย เป็นลำดับสำคัญสูง เพราะเป็นหลักเบื้องต้นแห่งการพัฒนาเศรษฐกิจทั้งหมด

จิตสำคัญยิ่งกว่ากายฉันใด สุขภาพจิตของเด็กก็สำคัญฉันนั้น และเป็นทรัพย์สินอันประเสริฐที่เรามีความรับผิดชอบจะต้องให้แก่ลูกของเรา บัจฉัยที่จะทำให้สุขภาพจิตดีผมได้กล่าวมาบ้างแล้วในคำนำ โภชนาการ เฉพาะอย่างยิ่งในรุ่น ๖ เดือนถึง ๖ ขวบ แต่มีบัจฉัยอื่นอีกหลายประการภายในครอบครัวที่พ่อแม่จะช่วยอำนวยความสะดวกได้ เช่น ความรักเด็ก ความสามัคคีปรองดองระหว่างพ่อกับแม่ ความสนิทสนมระหว่างพ่อแม่กับลูก เป็นต้น ถ้าพ่อแม่ทะเลาะกันเป็นนิจสิน หรือพ่อทิ้งแม่ลูกไปด้วยเหตุประการใดก็ตาม หรือเด็กต้องพรากจากแม่ไปนาน ๆ เช่นนี้ ก็เป็นอันตรายแก่จิตของเด็กในปัจจุบันและอนาคต

นิสัยและสันดานของเด็กที่ได้อบรมมาดี จะเป็นทรัพย์สินอันล้ำค่าติดตัวเด็กไปตลอดชีพ ฉะนั้นเป็นสิ่งสำคัญที่พึงมอบให้ เช่น นิสัยไม่เห็นแก่ตัว โอบอ้อมอารีแก่ผู้อื่น นิสัยรักประชาธิปไตยอย่างแท้จริง การไม่รังเกียจเจียดเงินที่ต่อมมนุษย์อื่นเพราะสัญชาติ ศาสนา ผิว หรือชั้นวรรณะ ความขยันหมั่นเพียร อดสาหะบากบั่น ความมานะ อดทน ความมีระเบียบ ความสะอาด ความมีใจเป็นนักกีฬา แพ้เป็น ชนะเป็น ความใฝ่รู้ใฝ่หาความจริงและใฝ่หาความประเสริฐ ความรักศิลปะและสิ่งงามสิ่งไพเราะ นิสัยสันดานเหล่านี้เพาะได้ยาก และการปฏิบัติของพ่อแม่ให้เป็นเยี่ยงอย่างนั้นจะเป็นเครื่องช่วยได้มาก ตัวอย่างเช่นนิสัยอ่านหนังสือ (แทนที่จะฟังดูแต่โทรทัศน์) พ่อแม่ช่วยได้มากโดยเริ่มอ่านให้เด็กสนใจตั้งแต่อายุน้อย ๆ ประมาณ ๔ ขวบขึ้นไป

ทรัพย์สินที่พึงมอบให้เยาวชนในหัวข้อตอนนี้ ท่านจะสังเกตได้ว่าบางอย่างก็ต้องเสียสละและเกี่ยวกับเศรษฐกิจอยู่บ้าง แต่ส่วนมากเกี่ยวกับน้ำใจ ความวิริยะพากเพียร และสติของผู้ใหญ่

จัดให้มีคู่มือที่สมควร

สมัยนี้ การที่จะนำคำพระมาแนะนำผู้ใหญ่ให้จัดให้บุตรหลานของตนมีคู่มือที่สมควรแบบประเพณีโบราณนั้น เห็นไม่สำเร็จได้มารายนัก เพราะแม้ว่าผู้ใหญ่จะตั้งใจจัดให้สักเพียงใด

การคลุมถุงชนหรือแม้แต่การชักนำด้วยอุบายนานาประการก็คงจะ
ไปสะดุดกับหลักเสรีภาพในการเลือกคู่ ซึ่งแพร่หลายไปพร้อมกับ
ระดับการศึกษาของเยาวชนทั้งหญิงและชาย แม้ว่าในท้องถิ่นที่ยัง
ถือประเพณีโบราณ อาจจะมีผู้ปฏิบัติเหลืออยู่บ้าง

แต่ถ้าจะตีความข้อนี้ให้กว้างและให้เข้ากับสถานการณ์
เศรษฐกิจและสังคมปัจจุบัน จะเห็นได้ว่าหน้าที่รับผิดชอบของผู้-
ใหญ่ต่อผู้เยาว์ในข้อนี้ยังคงมีอยู่ ในสังคมแต่ก่อนความต้องการทาง
เศรษฐกิจมีน้อย ฉะนั้นเพื่อความปลอดภัยจากธรรมชาติทางเพศ
ซึ่งมีกำลังกดดันสูง ผู้ใหญ่ท่านจึงพยายามจัดให้บุตรหลานเป็น
ฝั่งเป็นฝากันเสียแต่อายุไม่มากนักทั้งหญิงและชาย ในปัจจุบัน
นี้เฉพาะอย่างยิ่งในกรุง คนเราจะมีเรือน ต้องคิดหนักคิดหลังหลาย
อย่าง การเรียน เศรษฐกิจ ที่อยู่อาศัย การเลี้ยงชีพ เป็นเรื่องที่จะ
ต้องนำมาคำนึง ฉะนั้นหนุ่มสาวปัจจุบันนี้จึงแต่งงานกันช้ากว่า
ก่อน แต่พลัทธิธรรมชาติทางเพศนั้นคงจะไม่หย่อนกว่าเดิม ฉะนั้น
เมื่อเยาวชนของเราควรมีคู่ครองที่สมควรต่อเมื่อถึงเวลาสมควรแล้ว
ผู้ใหญ่และเยาวชนควรจะปฏิบัติอย่างไร ในระยะที่รอให้ถึงเวลา
สมควรนั้น

ในความเห็นของผม ผู้ใหญ่มีหน้าที่ให้ความรู้เรื่องเพศ
แก่เยาวชน และควรจะกระทำเสียตั้งแต่ก่อนที่ธรรมชาติทางเพศ
จะมีกำลังแรงสูง ผู้ใหญ่ในที่นี้หมายถึงทั้งพ่อแม่และครูอาจารย์

และความรู้เรื่องเพศนั้นควรแบ่งออกเป็นความรู้ทางชีววิทยา (เพื่อสนองความอยากรู้อยากเห็นของเท็กวัวร์น) ความรู้ทางอนามัย (เพื่อป้องกันแก้ไขปัญหา) และความรู้ทางศีลธรรม (เพื่อให้ยับยั้งใจได้)

ในเรื่องที่มีความละเอียดอ่อนและเรื่องที่พูดกันยากเช่นนี้ ความสนิทสนมระหว่างผู้ใหญ่กับเยาวชนเป็นปัจจัยสี่ประการอันสำคัญนัก นิสัยสันดานที่เพาะมาแต่เด็ก ๆ ก็เป็นปัจจัยสำคัญที่จะถ่ายทอดหลักให้เยาวชนทราบและยึดถือว่า สิทธิและหน้าที่ระหว่างคนต่อคน หมึงกับชาย เมียกับผัวนั้น มีอยู่อย่างไบบ้าง และผลของการล่วงประเวณีหรือความสำส่อนจะมีอย่างไรแก่สุขภาพของแต่ละคน จะมีอย่างไรสำหรับทารกที่อาจจะเกิดขึ้นมา และผลจะมีอย่างไรเมื่อภายหลังจากการสำส่อนแล้ว แต่ละคนจะพบคนที่ตนรักตนบูชาเข้าจริง ๆ เฉพาะอย่างยิ่งการศึกษาเรื่องเพศนั้นควรจะช่วยให้เยาวชนรู้จักความแตกต่างกันระหว่างความรักกับราคะ ตัณหา ระหว่างความรักกับความลุ่มหลงในรูปปรตกลิ่นเสียว

เครื่องมือในการกำกับไม่ให้เยาวชนของเราเดินทางไปในด้านเสื่อมเสียก็มีอยู่บ้างทางเศรษฐกิจ กล่าวคือ ผู้ใหญ่จะต้องป้องกันไม่ให้เยาวชนมีเงินสำหรับจับจ่ายจนเหลือเฟือ การยับยั้งจำกัดทรัพย์สินแก่เยาวชนบางโอกาสก็เป็นของดี

ถ้าเยาวชนของเรามีเวลาว่างมาก ผู้ใหญ่ พ่อแม่ ครูบา-
อาจารย์ก็ยังสามารถจะช่วยให้เยาวชนนั้นใช้เวลาว่างไปในทางที่จะ
ชมธรรมชาติทางเพศได้ด้วยการเรียนหนังสือ การกีฬา การเข้า
ชุมนุมแบบที่อังกฤษเรียกว่า Youth Club การร่วมกันประกอบ
สาธารณประโยชน์ เช่น อาสาสมัครไปช่วยคนจน คนพิการเป็น-
ต้น เหล่านี้ช่วยป้องกันความเสียหายทั้งในเรื่องนี้และเรื่องอื่นๆ

ข้อสำคัญที่สุดคือ ผู้ใหญ่ไม่พึงกระทำความผิดกระหมิ่น
ประหนึ่งว่า ถ้าพูดถึงเรื่องเพศแล้วเป็นเรื่องลึกลับมหัศจรรย์ ผู้-
ใหญ่ทำได้ เด็กไม่เกี่ยว การปฏิบัติเช่นนั้นเป็นการยั่วให้เกิดความ
อยากรู้อยากเห็นมากขึ้น อีกประการหนึ่ง ผู้ใหญ่ไม่พึงเอาต้นเหตุ
กับปลายเหตุมาปะปนกัน หรือจับเรื่องเล็กสำคัญว่าเป็นเรื่องใหญ่
ถ้าพวกเราเพียงแต่พูดกันว่า เด็กสาว ๆ อย่าใส่กระโปรงสั้นนัก
เด็กผู้ชายอย่าไว้ผมยาวนัก คำถามก็จะเกิดขึ้นว่าทำไม คำตอบ
ปกติก็จะเป็นว่าเพราะผิดประเพณีของไทยเรา แต่คำตอบชนิดนี้
เป็นคำตอบชนิดบ้ายเบี่ยง เรื่องผมยาวผมไม่รู้ แต่เรื่องกระโปรง
สั้นเป็นเรื่องที่ผู้ใหญ่บางคนอาจจะมีใจอึดอัด คิดเรื่องเพศเสียก่อน
ที่เยาวชนจะคิดถึง และแท้จริงเรื่องความนิยมในการแต่งกายนั้น
ก็หมุนเวียนเปลี่ยนไปตามกาลสมัย ไม่มีแบบใดยั่งยืน ผมเห็นว่า
เป็นเรื่องเล็ก ไม่ควรเอาใจใส่จนเกินไปนัก ควรมุ่งพุ่งเล็งแต่ใน
สาระสำคัญกันดีกว่า

ให้ได้ศึกษาศิลปวิทยา

ความสำคัญของการศึกษาต่อเยาวชนนั้น เห็นจะไม่ต้อง
บรรยายให้ยืดยาวในหอประชุมคุรุสถานี้ เพียงแต่เชิญสมาชิกโลก
นิติมาบทเดียวเห็นจะพอ

ความรู้คู่ยังล้ำ

สินทรัพย์

คิดค่าควรเมืองนับ

ยิ่งไขรั

เพราะเหตุจักอยู่กับ

กายอาต-มานา

ใจจักเบียนบได้

เร่งรู้เรียนเอา

กล่าวโดยส่วนรวม การศึกษากับเศรษฐกิจนั้นเกื้อกูลซึ่ง
กันและกัน และมีผลต่อกันอย่างสนิท คือ ถ้าการศึกษาของชาติดี
แรงงานของชาติก็ดีตาม และจะช่วยเศรษฐกิจของชาติให้ดีขึ้น
กลับกันถ้าการศึกษาของชาติเลว แรงงานก็จะเลวตาม และเศรษฐกิจ
ของชาติก็ยิ่งเลวลง อีกประการหนึ่ง การพัฒนาการศึกษานี้ยัง
ช่วยการพัฒนาเศรษฐกิจได้ถึง ๒ นัย คือนอกจากจะช่วยให้
เศรษฐกิจส่วนรวมก้าวหน้าขึ้นแล้ว ยังเป็นวิธีที่ดีที่สุดที่จะกระจาย
ทรัพย์สินและรายได้ให้ทั่วถึงกัน ทำให้เด็กทุกคนมีโอกาสหาความ
เจริญได้เสมอกันยิ่งขึ้น

ในสมัยปัจจุบัน การศึกษาของประเทศไทยเรานี้ ทั่วปัญหา
ยิ่งเร็วกว่าการแก้ไขขบปัญหา ทั้งในด้านปริมาณและคุณภาพ เด็ก

ที่เข้าโรงเรียนในระยะเวลาต่าง ๆ มีอัตราส่วนต่ำกว่าเมื่อ ๑๐ ปีก่อน และเด็กส่วนใหญ่พื้นความรู้ชั้นประโยคต่าง ๆ ต่ำกว่าในอดีต แม้ว่าจะมีวิชาที่เรียนมากกว่าเดิมก็จริง ข้อนี้เป็นความรับผิดชอบของผู้ใหญ่ซึ่งในกรณีนี้คือรัฐบาลและองค์การบริหารส่วนท้องถิ่นที่จะแก้ไขถือการพัฒนาการศึกษาเป็นอันดับสูง จะแก้ว่าเศรษฐกิจไม่อำนวยไม่ได้ เพราะถ้าเศรษฐกิจไม่อำนวยการศึกษา ความเสื่อมในการศึกษาจะยิ่งทำให้เศรษฐกิจจมลึกลงไป

แต่ในการแก้ไขปัญหาคำศึกษานี้ ต้องยอมรับว่าทรัพยากรที่จะนำมาใช้นั้นมีจำกัด จำเป็นจะต้องจัดการให้ทั้งเงินและคน และสถานที่ได้ทำประโยชน์สูง ในการนี้ การจัดระเบียบราชการภายในกระทรวงศึกษาธิการและมหาวิทยาลัยต่างๆ การแบ่งหน้าที่รับผิดชอบออกไปเป็นหลายกระทรวง ระบบการจัดและควบคุมครูตลอดจนรายได้ของครู ระบบครูสภาทั้งระบบ ตลอดจนการปฏิบัติงานของสภาการศึกษาแห่งชาติ ควรจะเป็นเรื่องที่เราทั้งหลายทุกฝ่ายมาร่วมกันพิจารณาอย่างปราศจากอคติ และโดยเล็งผลส่วนรวม ในเรื่องนี้พวกเราทั้งหลายทุกฝ่ายอาจจะต้องแสดงความเห็นลงบ้าง ถ่อมตนให้มาก ไม่ถือทิฐิมานะ ไม่พะวงคิดแต่ว่าเราเป็นครูบาอาจารย์ชั้นสูงจนแก่เฒ่าป่านี้อแล้ว พูดอะไรออกไปจะต้องถูกหมก ครูเก่าก็รับผิดชอบได้เหมือนกัน เพราะเราทุกคนรับผิดชอบต่อเยาวชนทั้งชาติ

การพัฒนาการศึกษาในชนบทนั้น มีสาระสำคัญพิเศษ ๒ ประการ คือ ประการที่ ๑ เด็กนักเรียนมักจะออกจากโรงเรียนไปเป็นอันมากเมื่อครบวาระการศึกษามาฉบับกับ และอีกประการหนึ่ง คือ ครูที่สอนวิชาที่สำคัญ ๆ มักจะขาดแคลนหายาก

ทราบไหมที่นักเรียนในชนบทละการศึกษาไปตั้งแต่อายุน้อย ทราบนั้นความรู้ที่จะติดตัวเยาวชนไปย่อมไม่แน่นแฟ้น ไม่ช้าก็ลืม กลับสูญไป ในกรณีเช่นนี้ จนกว่าเราจะสามารถระดมกำลังทางเศรษฐกิจ สร้างครู สร้างโรงเรียนให้พอที่จะขยายการศึกษามาฉบับกับ เราจะต้องพยายามติดตามนักเรียนเก่าไปให้การศึกษาเพิ่มเติม และควรจะพยายามแทรกความรู้ที่จะเป็นประโยชน์แก่อาชีพของนักเรียนรุ่นใหญ่ขึ้นจริง ๆ เพื่อเป็นที่สนใจแก่เขา เพราะเขาเห็นประโยชน์ทันตา การจัดงานติดตามฝึกฝนเยาวชนที่ออกจากโรงเรียนไปแล้วให้ได้ศึกษาอบรมนี้ ควรจะกระทำทั้งในชนบทและในกรุง ทั้งในถิ่นเกษตรและในถิ่นช่างฝีมือ

ความขาดแคลนครูวิชาสำคัญ ๆ ในชนบท เป็นผลร้ายแก่เยาวชนในท้องถิ่นนั้นยิ่งนัก วิธีแก้เห็นจะต้องกระทำหลาย ๆ ทาง ก็อาจจะใช้วิธีเศรษฐกิจชักจูงให้ครูดีไปสูชนบทโดยให้รายได้เพิ่มขึ้นประจำตำแหน่ง และอาจจะใช้วิธีอาสาสมัครส่งบัณฑิตผลิตเวียนกันไปสอนในชนบทแต่ละคนเพียงระยะสั้น ๆ จนกว่าเราจะแก้ปัญหาเหล่านี้สำเร็จ ต้องอาศัยวิธีเสาะแสวงหาช่างเผือก

ทบทบา คือนักเรียนที่เรียนดีพิเศษในชนบท ส่งเสริมให้ได้ย้ายไปเรียนในโรงเรียนที่ดีในกรุงต่อไป

สภาพเศรษฐกิจในปัจจุบันและอนาคตของไทยเรา แสดงว่าคนไทยเราจะต้องใช้วิชาความรู้ด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีมากขึ้นทุกทีแม้แต่ในการเกษตร เนื่องจากประชากรของไทยเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็ว และที่ดินเพาะปลูกมีอาณาเขตจำกัด การเพิ่มพืชผลด้วยวิธีขยายเนื้อที่เพาะปลูกซึ่งเคยทำกันมาแต่ก่อน จะกระทำต่อไปไม่ได้นาน จะต้องหันไปใช้วิธีใช้เนื้อที่น้อยเพาะปลูกให้ได้ผลมาก วิธีนี้จะต้องใช้ความรู้ทางวิทยาศาสตร์ ซึ่งเกี่ยวกับการใช้น้ำ การบำรุงดิน การปราบศัตรูพืช การคัดพันธุ์พืช และการเก็บรักษาพืชผล เป็นต้น ในด้านการส่งเสริมอุตสาหกรรมก็เช่นเดียวกัน ความรู้ทางช่างโลหะ ช่างกล ช่างไม้ ช่างสำรวจ และช่างอื่นต่างๆ เราจะต้องใช้มากขึ้นทุกวัน แม้ในด้านการธนาคาร การจัดทำบัญชี การควบคุมงาน การอำนวยความสะดวก หรือในราชการแต่ละด้าน ความรู้ในด้านวิชาชีพมีความสำคัญมากขึ้นทุกที ในทุกระดับและทุกแขนงงาน คนที่รู้แต่เพียงหนังสือเช่นคนที่เรียนสำเร็จประโยคมัธยมตอนต้นหรือตอนปลาย ถ้าจะหางานทำจะต้องมีวิชาชีพเข้าประกอบ มิฉะนั้นจะหาทางประกอบอาชีพยากขึ้นทุกที และพิจารณาจากการประกอบกิจการต่าง ๆ เช่น เหมืองแร่ โรง-

งานอุตสาหกรรม หรือพ่อค้าธนาคาร หรือพยาบาล คนระดับ
มัธยมอาชีวะหรือวิชาชีพยังขาดแคลนอยู่มาก

ฉะนั้น การอำนวยการศึกษาค้นอาชีวะจึงมีความสำคัญเป็น
พิเศษในสมัยพัฒนาเศรษฐกิจนี้ และนอกเหนือไปจากที่รัฐบาล
จะระดมกำลังเงินและกำลังคนเพิ่มการศึกษาค้นอาชีวะนี้แล้ว
ผู้ปกครองเด็กและครูบาอาจารย์เองควรจะใช้วิธีอันแยบคาย เนะ
แนวให้นักเรียนเอาใจใส่ต่อการศึกษาประเภทนี้ยิ่งขึ้น ทุกวันนี้นัก
เรียนชั้นมัธยมส่วนใหญ่มักจะมีมุ่งหมายที่จะเข้ามหาวิทยาลัยเพื่อ
ให้ได้ปริญญา แต่มีนักเรียนเป็นอันมากที่ไม่สามารถเข้าศึกษาใน
มหาวิทยาลัยได้ มิใช่เป็นเพราะรัฐบาลไม่สามารถขยายมหาวิทยาลัย
รับนักเรียนชั้นอุดมเพิ่มขึ้น แต่เป็นเพราะพินความรู้และความ
สามารถของนักเรียนจำนวนมากไม่เหมาะสมสำหรับการศึกษามหา
วิทยาลัย ถึงเมื่อหลุดเข้าไปศึกษาได้ในมหาวิทยาลัย ก็มีเป็น
จำนวนไม่น้อยที่เรียนไม่สำเร็จต้องคัดชื่อออก เป็นการเสียเวลา
และสิ้นเปลืองโดยใช่เหตุ ฉะนั้นแทนที่จะพยายามเรียนเพื่อสอบ
เข้ามหาวิทยาลัย นักเรียนจำนวนหนึ่งนี้ควรจะได้รับการแนะนำให้
เรียนเพื่อจบชั้นมัธยมอาชีวะหรือชั้นวิชาชีพ แต่ทั้งนี้รัฐบาลจะต้อง
จัดการอำนวยการสอนทางอาชีวศึกษาให้ได้จริงจัง ๆ ประการหนึ่ง
และวางอัตราเงินเดือนสำหรับรับนักเรียนที่สำเร็จวิชาชีพให้เหมาะสม
และให้มีอนาคตดีพอสมควร

อาชีพศึกษาทางด้านเกษตรนั้น ยังมีความสำคัญอย่างยิ่งสำหรับประเทศไทยและสำหรับระบบเศรษฐกิจที่เราจะมีต่อไปอีกในอนาคต ปัญหาเรื่องครู ปัญหาเรื่องการปฏิบัติงานและการปฏิรูปทางหลักสูตร เป็นเรื่องที่เราจะต้องแก้ไขโดยเร็ว

หลักสูตรและวิธีสอนไม่ว่าจะเป็นชั้นประถมศึกษาหรือมัธยมศึกษา ไม่ว่าจะเป็นอาชีพหรือสายสามัญ ถ้าเรายึดถือใช้แบบเดียวกันทั่วประเทศ ผมเกรงว่าจะไม่ได้ผล เพราะประเทศไทยเราแต่ละท้องถิ่นก็มีลักษณะเศรษฐกิจแตกต่างกันไป บ้างก็หนักทางเกษตร บ้างก็หนักทางเหมืองแร่ และทำไร่ทำสวน เราควรจะจัดหลักสูตรและวิธีสอนให้เข้ากับลักษณะของแต่ละท้องถิ่นเพื่อทำความเข้าใจและสนใจแก่นักเรียนให้ดี เช่น เอาโจทย์เลขเรื่องน้ำไหลออกจากท่อประปาไปให้เด็กในถิ่นที่ไม่มีน้ำประปา จะยิ่งยากแก่ความเข้าใจของเด็ก การสอนวิทยาศาสตร์เบื้องต้นที่มีตัวอย่างเกี่ยวกับดิน น้ำ และพืช จะเป็นที่น่าสนใจและเป็นประโยชน์แก่นักเรียนในถิ่นที่ทำนาทำสวนแม้จะเป็นเด็กชั้นประถม มากกว่าที่จะนำวิทยาศาสตร์ที่เกี่ยวกับโรงงานอุตสาหกรรมหรือไฟฟ้าที่เด็กไม่เคยเห็น

การศึกษาชั้นอุดมศึกษานั้น แตกต่างกับการศึกษาชั้นมัธยมอยู่หลายประการ ทั้งในค่านิยมของนักเรียน ในด้านวิชาที่เรียนกับวิธีเรียน นักเรียนมหาวิทยาลัยอยู่ในวัยที่เกือบจะเป็นผู้ใหญ่แล้ว

ควรจะให้มีโอกาสภาพและความรับผิดชอบในตนเองเพิ่มขึ้น เพื่อเตรียมตัวเป็นผู้ใหญ่ได้จริง ๆ และเป็นบัณฑิตได้จริง ๆ การเรียนก็ควรจะเป็นไปในรูปเรียนด้วยตนเองมากกว่าที่จะฟังครู นักเรียนกับครูในชั้นอุดมศึกษาควรมีสายสัมพันธ์ด้านวิชาการ ๒ ทางคือ จากครูไปสู่ชั้นนักเรียน และจากนักเรียนไปสู่ครูด้วย มิใช่ครูเป็นผู้บอกสอนนักเรียนอย่างเดียวแบบในชั้นมัธยม และวิชาที่เรียนในชั้นอุดมศึกษานั้นก็เป็นวิชาชั้นสูง มิใช่ว่าใครที่สำเร็จมัธยมศึกษาแล้วจะสามารถเรียนได้สำเร็จทุกคน ฉะนั้นจึงควรมีการคัดเลือกความสามารถเบื้องต้นเสียก่อนให้แน่ใจว่าจะไม่เสียเวลาเปล่า ดังที่ได้กล่าวมาแล้วข้างต้น

การรับนักเรียนเข้าเรียนชั้นอุดมศึกษาในแขนงวิชาต่าง ๆ นั้น จำเป็นจะต้องพิจารณาถึงความต้องการทางสังคมและเศรษฐกิจด้วย หากไม่คำนึงถึงข้อนี้ ต่อไปไม่ช้าจำนวนบัณฑิตที่สำเร็จการศึกษาออกมาจะไม่สอดคล้องกับความต้องการทางเศรษฐกิจและสังคม อาจจะมีบัณฑิตบางจำพวกที่ผลิตได้น้อยไป เช่น วิทยาศาสตร์ วิศวกรรมศาสตร์ แพทยศาสตร์ ครุศาสตร์ เกษตรศาสตร์ เป็นต้น และขณะเดียวกันบัณฑิตบางจำพวกอาจจะล้นตลาด ฉะนั้นการวางแผนการศึกษาชั้นอุดม จึงควรระมัดระวังข้อนี้เป็นพิเศษ

เมื่อเร็ว ๆ นี้ สภาผู้แทนราษฎรได้รับหลักการร่างกฎหมายจัดตั้งมหาวิทยาลัยขึ้น ซึ่งถ้าเป็นไปตามที่ทราบกันจากข่าวหนังสือ

พิมพ์แล้ว จะมีลักษณะแตกต่างไปจากมหาวิทยาลัยอื่น ๆ ในปัจจุบัน คือผู้ที่เข้าศึกษาไม่ต้องสอบแข่งขันหรือคัดเลือก เพียงแต่มีความรู้ระดับ ม.ศ. ๕ หรือเทียบเท่าก็พอ วิธีการศึกษาก็ไม่บังคับให้เข้าฟังคำสอนหรือเข้าชั้นหรือสัมมนาฝึกฝน นัยว่าถ้าสอบไล่ได้ครบหลักสูตร ๔ ปีก็ได้รับปริญญา และส่วนมากของวิชาที่จะให้เรียนในมหาวิทยาลัยนี้เป็นสังคมศาสตร์

ในปัจจุบันนี้ ผมยังไม่ได้เห็นหลักสูตรและเนื้อหาของวิชาต่าง ๆ ที่จะจัดขึ้นสำหรับมหาวิทยาลัยนี้ และยังไม่ทราบว่ามาตรฐานของการสอบไล่จะเป็นอย่างไร ทราบจากการสนทนากับท่านสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร ผู้เสนอและผู้สนับสนุนว่าจะพยายามให้มาตรฐานของมหาวิทยาลัยนี้สูงเท่าเทียมกับมหาวิทยาลัยปัจจุบัน

แต่มีปัญหาที่ผมเห็นควรที่จะเสนอหลายประการที่เกี่ยวกับมหาวิทยาลัยนี้ คือ

๑. เมื่อนักศึกษาไม่ต้องสอบแข่งขันคัดเลือกเข้ามา ก็เท่ากับว่าต่อไปนี้นักศึกษาชั้นมหาวิทยาลัยในประเทศไทยจะมี ๒ ประเภท ประเภทหนึ่งต้องสอบคัดเลือกเข้า อีกประเภทหนึ่งไม่ต้อง ประเภทหลังนี้อาจจะเป็นผู้ที่พยายามสอบคัดเลือกเข้าที่มหาวิทยาลัยอื่นแล้ว แต่ไม่สำเร็จจึงมาเข้ามหาวิทยาลัยใหม่นี้ เช่นนี้ น่าเกรงว่าคุณสมบัติเบื้องต้นของนักศึกษามหาวิทยาลัยใหม่จะด้อยกว่านักศึกษาอื่น ๆ โดยทั่วไป

๒. เมื่อวิธีการศึกษาก็ไม่เข้มงวดให้ต้องมีความสัมพันธ์กันระหว่างนักศึกษากับอาจารย์ หรือไม่เข้มงวดให้ต้องมีการอ่านตำราโดยกว้างขวางแบบในมหาวิทยาลัยปัจจุบัน คงจะมีการสมัครสอบไล่อย่างเสี่ยงโชคมิใช่น้อย และถ้าจะรักษามาตรฐานในการสอบไล่ให้เท่าเทียมกับมหาวิทยาลัยปัจจุบัน ผมก็เกรงว่าผู้ที่สำเร็จการศึกษาจากมหาวิทยาลัยนี้จะมีเป็นจำนวนน้อย และถ้าผลิตบัณฑิตออกมาได้เป็นจำนวนน้อยเทียบกับจำนวนผู้ที่เข้าศึกษาแล้ว ปัญหาที่จะมีว่า

(ก) จะคุ้มกับการที่รัฐบาลจะลงทุนสร้างมหาวิทยาลัยใหม่นี้หรือไม่ และ

(ข) จะเป็นการชักจูงให้เยาวชนเป็นจำนวนมากหลงเข้าใจผิดไปหรือไม่ว่า ตนควรจะใช้เวลาเรียนในมหาวิทยาลัยนี้แทนที่จะคิดไปเรียนวิชาชีพ หรือทำงานประกอบอาชีพให้เป็นประโยชน์แก่เศรษฐกิจ

๓. เมื่อมหาวิทยาลัยนี้ตั้งขึ้นโดยมีเหตุผลทางการเมืองเพื่อป้องกันแก้ไขคำร้องทุกข์ของนักเรียน ว่ารัฐบาลไม่จัดให้เข้าเรียนมหาวิทยาลัยต่อไป แม้ว่าจะพยายามรักษามาตรฐานการสอบไล่ไว้ แต่มีการผลิตบัณฑิตได้น้อยคน นักศึกษาเหล่านี้จะมีร้องเรียนต่อไปอีกหรือว่ารัฐบาลกักกันไว้ไม่ให้ตนสำเร็จการศึกษา และรัฐบาลจะใช้เหตุผลทางการเมืองอีกหรือไม่ที่จะทำให้ใจอ่อนหย่อนมาตรฐาน

ทุนลงมาให้เป็นที่พักใจแก่นักเรียน และถ้าย้อนมาตรฐานลงมาจริง ปัญหาต่อไปก็คงจะเกิดขึ้นในแง่ความแตกต่างระหว่างคุณค่าปริญญาของมหาวิทยาลัยนี้กับปริญญาของมหาวิทยาลัยปัจจุบัน

ผมเข้าใจว่าปัญหาเหล่านี้และปัญหาอื่นๆ เกี่ยวกับการจัดตั้งมหาวิทยาลัยดังกล่าว ยังไม่ได้มีการอภิปรายกันให้ถี่ถ้วน เพื่อประโยชน์ของเยาวชน และเพื่อประโยชน์ของเศรษฐกิจ ผมเห็นว่าควรจะได้มีการอภิปรายกันอย่างกว้างขวาง และเมื่อเห็นช่องทางปลอดโปร่งแล้ว จึงควรจะทำเนิการไป แต่ทราบใ้ที่ยังไม่มีการคิดให้รอบคอบและอภิปรายกันให้แน่นอน การด่วนทำเนิการไปก่อนแล้วหวังไปแก้ปัญหากันทีหลัง จะทำให้การดำเนินงานราบรื่นได้ยาก และอาจจะเป็นผลร้ายแก่เยาวชน และแก่เศรษฐกิจของชาติได้โดยง่าย

ห้ามความชั่ว ส่งเสริมความดี

ความสำคัญของการอบรมสั่งสอนเยาวชนให้อยู่ในศีลธรรมให้กลับบาป ให้ประพฤติตนในทางดีงามนั้น ย่อมเป็นที่เข้าใจชัดแจ้งกันอยู่แล้ว และพ่อแม่ ครูอาจารย์ ตลอดจนผู้ใหญ่ในราชการย่อมเข้าใจดี และถือเป็นความรับผิดชอบที่จะพยายามพรว่สอนอบรมเยาวชนในทางที่ดีอยู่เป็นเนืองนิจ

แต่ความรับผิดชอบในเรื่องนี้ มิได้จำกัดอยู่ที่คำพูด คำ

อบรม คำสั่งสอน พ่อแม่ที่พูดปดเป็นนิสัย แม้จะพร่ำสอนเด็กมิให้พูดปดสักเท่าใด แต่เด็กเห็นตัวอย่างผู้ใหญ่พูดปดอยู่ตาตา เด็กนั้นก็จะเห็นในไม่ช้าว่า คำสั่งสอนก็เป็นคำสั่งสอน ส่วนการปฏิบัตินั้นเป็นอีกเรื่องหนึ่ง เรื่องพูดปดนี้เป็นเพียงตัวอย่างเรื่องเดียว เรื่องลักขโมย เรื่องฉ้อโกง เรื่องเสพสุราเมินเมา หรือเรื่องบาปอื่นๆ ก็เช่นเดียวกัน จะห้ามเยาวชนด้วยปากอย่างเดียวไม่ได้ ผู้ใหญ่ต้องยับยั้งห้ามตนเองด้วย

ทุกวันนี้แทบทุกประเทศ เยาวชนประพฤติตนไปในทางที่แปลก ที่เราเรียกกันว่าชิปปี แต่เดี๋ยวนี้เปลี่ยนไปเรียกชื่ออย่างอื่นแล้วก็มี ซึ่งความจริงมีหลายประเภท และหลายระดับ เพราะบางพวกเสพยาเสพติดก็มี ที่ไม่เสพก็มี บางพวกสำส่อนในทางเพศ แต่บางพวกไม่สำส่อน แต่สรุปข้ออ้างของเหล่าชิปปีนั่นก็คือ ผู้ใหญ่ทำปัญหาไว้ให้เยาวชนรุ่นเขา ผู้ใหญ่เอะอะก็จะรบราฆ่าฟันกัน ทำสงครามกัน ผู้ใหญ่สร้างปัญหาทางสงครามไว้มาก ทำให้มีคนมั่งมีเกินไป คนจนเกินไป ผู้ใหญ่จัดชั้นวรรณะเรื่องผิวจนเป็นสงครามระหว่างผิว ผู้ใหญ่เสพสุราได้ แต่ห้ามเยาวชนสูบกัญชา ซึ่งเป็นพิษน้อยกว่าสุราเป็นไหนๆ ผู้ใหญ่เคียดแค้นกัน แต่พวกเขาเยาวชนรักกัน และผู้ใหญ่พูดอย่างหนึ่งทำอย่างหนึ่ง เยาวชนจึงหมดที่พึ่งเสื่อมศรัทธาสนับถือ

แม้ว่าเราจะไม่เห็นด้วยและไม่ศรัทธากับลัทธิของฮิปปี แต่คงจะมีน้อยคนนักที่สามารถโดยสุจริตใจที่จะปฏิเสธโดยสิ้นเชิงว่า ข้ออ้างของฮิปปีนั้นไม่มีมูลแห่งความจริง ฉะนั้นการกระทำของผู้ใหญ่^๕ เป็นสิ่งสำคัญและพวกเราน่าจะหาวิธีแก้ไขการปฏิบัติของผู้ใหญ่^๕ เหล่านี้แหละ

ในระบบเศรษฐกิจที่เราเรียกกันว่าระบบพัฒนา คือ ระบบเร่งรัดให้เศรษฐกิจก้าวหน้าไปโดยเร็วนี้ เรามักจะเอาใจใส่ในด้านวัตถุค่อนข้างมากจนเกินควร และการเปลี่ยนแปลงทางเศรษฐกิจ แม้จะเปลี่ยนไปในทางเจริญก้าวหน้าก็ย่อมก่อให้เกิดความระส่ำระสายด้านสังคมในหมู่ประชาชนอยู่มาก การครองชีพก็จะรัดตัวขึ้นทุกวัน การแข่งขันกัน การชิงตำแหน่งกันระหว่างคนรุ่นหนุ่มรุ่นสาวจะมากขึ้นทุกที และเมื่อพัฒนาทางเศรษฐกิจได้ผลดีพอสมควร ก็ย่อมมีบางหมู่ที่ได้รับประโยชน์ทางทรัพย์สินเงินทองมากกว่าหมู่อื่น ผู้ที่มีรายได้ทรัพย์สินมากย่อมใช้จ่ายมาก บางรายก็ใช้จ่ายฟุ่มเฟือย จนถึงกับเกือบบายมุขแบบใหม่ขึ้นทั่วไป ช่องทางที่จะยั่ววนเยาวชนให้ลุ่มหลงในทางชั่วย่อมมีมากขึ้นเป็นธรรมดา การหลีกเลียงบาปและการประกอบคุณงามความดีจึงทำได้ยากขึ้นเป็นทวีคูณ

การคมนาคมระหว่างประเทศและภายในประเทศ วิทยุ โทรทัศน์ สื่อมวลชนประเภทต่าง ๆ สะดวกสบายยิ่งขึ้น ก็ยิ่งทำ

ให้มีช่องทางย้วยวนเยวชนมากขึ้น โดยมากเป็นการเอาอย่างคนที่
ที่มีชื่อเสียงเป็นคาราภาพยนตร์หรือนักเพลง หรือเยวชนบางคน
ที่มีรายได้สูงอย่างมหาศาล

ภายในประเทศเล่า ตัวอย่างก็มีอยู่ที่มีผู้สามารถกระทำได้
ได้โดยไม่ต้องรับโทษ ที่ยังมีชีวิตอยู่ก็ได้รับความสุขสำราญ บ้าน
เรือนใหญ่โต มีคนเคารพนับถือกราบไหว้รอบด้าน มีความเด่น
และมีบุญบารมี เยวชนส่วนใหญ่ย่อมอดเสียมิได้ที่จะรับนับถือ
ให้เป็นยอดคน

ที่ผมกล่าวมานี้มิใช่จะกล่าวด้วยความหมกหมัว แต่ใคร
จะเสนอว่า ความรับผิดชอบของผู้ใหญ่ในการที่จะห้ามเยวชน
มิให้ทำบาปและส่งเสริมให้ทำความดีความงามนั้นยากขึ้นทุกวัน
เฉพาะอย่างยิ่งในระบบเศรษฐกิจเร่งรัดพัฒนา ผู้ใหญ่บางคนก็
กล่าวว่า เราจะพัฒนาเศรษฐกิจให้สำเร็จดี ต้องยอมผ่อนผันให้
การทุจริตบ้างนั้น เป็นผู้ใหญ่ซึ่งไม่รับผิดชอบต่อเยวชน ถ้าจะ
ต้องทุจริตกันจึงพัฒนาเศรษฐกิจได้แล้ว ผมว่าอย่าพัฒนากันเลย
ปล่อยให้กินเผือกกินมันกันอย่างสุจริตดีกว่า

ที่ผมกล่าวอย่างไม่หมกหมัวนั้น ก็เพราะเท่าที่สังเกตดู
เยวชนทั้งในมหาวิทยาลัยในโรงเรียนและที่อื่น ความบริสุทธิ์ใจ
และความกลัวบาปยังมีอยู่โดยทั่วไป ขอให้ผู้ใหญ่ชักนำให้ดี ชัก

นำด้วยการกระทำและความประพฤติเป็นตัวอย่าง อย่างเพียงแต่ชัก
นำด้วยปากอย่างหนึ่งใจอย่างหนึ่ง

สรุป

ระบบเศรษฐกิจในระยะพัฒนาี้ ก่อปัญหาให้เยาวชน
เป็นอันมากทั้งในด้านอาหาร ด้านอนามัย ด้านอุปนิสัย ด้านเพศ
ด้านการศึกษาอบรม และในด้านความประพฤติเป็นความรับผิดชอบ
ของผู้ใหญ่ทุกประเภทที่จะช่วยป้องกันแก้ไขปัญหาเหล่านี้
นโยบายวางแผนครอบครัวระดับชาติจะช่วยทำให้ปัญหาใหญ่ๆ
ผ่อนคลายลงบ้าง

อย่างไรก็ตาม ผู้ใหญ่มีหน้าที่รับผิดชอบที่จะจัดระบบ
เศรษฐกิจและสังคมเหลือไว้ให้อนุชนมีปัญหาน้อยที่สุดที่จะทำได้
เพื่ออำนวยความสะดวกและดำรงสมาชิมาอาศัยอยู่ในสังคม
ซึ่งเจริญด้วยสมรรถภาพ เสรีภาพ ความยุติธรรมและความเมตตา
ปรานี ขอคุณ